

عنوان مقاله:

جستاری در پدیدارشناسی همدلانه آنهماری شیمیل برپایه آرای فردریش هایلر

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 13، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

امیر پوررستگار - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی / دانشگاه شیراز

محمدیوسف نیری - استاد زبان و ادبیات فارسی / دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

از پدیدارشناسی در پژوهش های مرتبط با امور قدسی (اعم از دین و عرفان) استفاده شده است. به تبع پدیدارشناسی فلسفی، مهم ترین ویژگی های پدیدارشناسی دین، توصیف در برابر تحلیل، شهود ذات، تعلیق و همدلی است. بعد «همدلی» در پدیدارشناسی دین و عرفان، کاربردی بیش از پدیدارشناسی فلسفی دارد. پدیدارشناسی همدلی، توصیف پدیدارشناسانه موضوع، از نگاه شخص باورمند است. فردریش هایلر در پدیدارشناسی دینی عرفانی خود، با کنارگذاشتن پیش فرض ها، به عمق «تجربه دینی» نفوذ و در رویارویی مستقیم، بی واسطه و همدلانه، آن را توصیف می کند. آنه ماری شیمیل با تاثیر از دین پژوهی فردریش هایلر و با تاکید بر مولفه همدلی پدیدارشناسی، خود را از پیش فرض های انحصارگرایانه رها نموده است تا عرفان و اسلام را دقیق تر درک کند. این تاثیرپذیری بیشتر بر الاهیات و عرفان تطبیقی، سیر از ظاهر به باطن دین، وحدت ادیان، نیایش و تاکید بر نموده های بی واسطه و زنده استوار است. در پژوهش های آنه ماری شیمیل، به سبب بروز و ظهور آشکارتر پدیدارها در آداب و رسوم اجتماعی عامه مسلمانان و پیروان تصوف، بر مولفه عاطفه و همدلی بسیار تاکید شده که همین امر گاه پژوهش های او را غیرمستند کرده است. ازسوی دیگر، گاه پژوهش های شیمیل به سبب بعد توصیفی پدیدارها و بی بهره بودن از مبانی علیتی و تحلیلی و همچنین اتکای آن بر دریافت های عاطفی شخصی پژوهنده، نمی تواند جهان شمول، اقناع کننده و دارای تبیین علمی باشد.

کلمات کلیدی:

آنهماری شیمیل، پدیدارشناسی، همدلی، دین و عرفان، فردریش هایلر، اسلام، مولانا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209352>

